

PRVNÍ MUŽ

LENKA KŘÍŽOVÁ

Jonáš právě ukončil prestižní soukromou školu a má před sebou poslední léto, které bude trávit s nejlepším kamarádem Michalem na chatě jeho rodičů. Jedinou vadou v prázdninové pohodě může být Michalův strýc, který tam celoročně pobývá už několik let po návratu z Anglie. Jaké je Jonášovo překvapení, když se namísto s padesátiletým strejdou setká s mladým přitažlivým mužem... I přes počáteční nedorozumění a nehezke zkušenosti, které si oba nesou z minulosti, letní povyražení nenápadně přerůstá v něco víc a na konci prázdnin se Jonáš bude muset rozhodnout...

PRVNÍ MUŽ

Lenka Křížová

MM romance

TYPICKÉ PODĚKOVÁNÍ

Děkuji mladé autorce krásného románu *Hodinky* Veronice Jonesové, že se se mnou sešla a podělila se o své zkušenosti se samonákladem knihy a svými zážitky z knižního veletrhu.

Děkuji autorce knih s gay tematikou Lydii Strong, že mi poskytla informace o vydávání knih u Nové formy, a že si mou knihu přečetla a poradila mi, jak ji *učesat*.

Velké poděkování patří kamarádce Lence, která mi poskytla velmi cennou zpětnou vazbu ohledně chování postav a nasedících detailů.

A Pavlovi, který dělal korekturu.

NETYPICKÉ PODĚKOVÁNÍ

Tady děkuji všem nakladatelstvím, která můj rukopis odmítla, protože mi tím umožnila, abych sama rozhodovala o všech věcech ohledně grafické úpravy knihy, včetně obálky.

A děkuji za shovívavost všem čtenářům, kteří znají hotel a kemp Dolce. Některé reálie jsem si upravila podle vlastních potřeb.

www a e-shop: www.gayromance.cz

FB: www.facebook.com/gayromance.cz

Instagram: [gayromance.cz](https://www.instagram.com/gayromance.cz)

e-mail: lenka.krizova@gayromance.cz

KAPITOLA 1: JONÁŠ

Vystoupíme s Michalem z autobusu na začátku Trutnova. Říká se tady tomu Na Bojišti, protože tu kdysi proběhla nějaká důležitá bitva, ale neptejte se mě na detaily. Hodíme si krosny na záda a vydáme se na cestu, do chatové osady Dolce je to asi 4 km. Michalova mamka tam spolu se svým bratrem zdělila chatu, když jsme byli v osmé třídě, a tuhle cestu máme nachozenou.

Vždycky v pátek jsme hned po škole sedli na první autobus, a když jsme dorazili na chatu, vyvětrali jsme, zapnuli vodu, elektřinu a boiler, aby se ohřála voda a nemuseli jsme se cachtat ve studený. Pečlivě jsme zamkli a těch několik hodin svobody strávili v kempu, kde jsme se seznamovali s kýmkoli pod třicet a procvičovali se v angličtině. Když Michalova máma zavolala, že už jsou v obchodě u pokladny, vždycky jsme se vrátili na chatu, aby věděli, že je na nás spolehnutí.

Oba jsme se totiž drželi naděje, že až skončíme základní školu, podaří se nám přemluvit Michalovy rodiče, aby nás v létě alespoň na týden nechali na chatě samotné... no, ne úplně samotné, ještě s pár kámošema, ale hlavně bez dozoru. A proto jsme byli vždycky vzorní, chtěli jsme jim dokázat, že jsme *zodpovědní mladí muži*; tohle sousloví často používal Michalův táta.

„Vzpomínáš?“ prohodí Michal.

Podívám se na něj a pousměju se. „Už jsem tudy nešel tři roky, skoro jsem zapomněl, jak je tu krásně.“

Dívám se po roubených chaloupkách i upravených zahradách kolem rodinných domků.

Michal se rozhlédne kolem. „Škoda, že nám to nikdy nevyšlo. Fakt jsem věřil, že v létě po devítce tam strávíme aspoň týden, a rodiče by to i dovolili-“

„-kdyby se nevrátil tvůj strejda z Anglie,“ přeruším ho.

Michalův strejda. Pupkatej pantáta, co roky pracoval v Anglii. Vrátil se tehdy zpátky, nikomu předem nedal vědět, prostě se jeden den objevil u Michalových rodičů doma a za pár dní se stěhoval na chatu. A to byl konec mých návštěvních víkendů na Dolcích.

„Dodnes jsme na něj trochu naštvanej,“ přiznávám se Michalovi.

Uchechtne se. „Po těch letech už to neberu tak tragicky, ale tehdy jsem na něj nadával, však víš... i když samozřejmě ne před našima.“

Jo, pamatuju si, když mi to Michal přišel říct – nadávali jsme oba a dokonce vymysleli pár nových výrazů, abychom si ulevili. Oba jsme sice chápali, že pomoci rodině, když je v nouzi, je důležitější, ale to neznamenal, že jsme se s tím smířovali snadněji.

Cesta nám hezky ubíhá, a tak mi to nedá, abych se nezeptal. „A tvojí mámě nevadí, že její brácha už tři roky vlastně okupuje chatu?“ Zarazím se. „Nemyslím to nijak zle,“ vysvětluju, „jen... ta chata je jich obou, a když on tam bydlí, opravdu bydlí ty roky, neomezuje je to trochu? Vždyť tam nikdy nejsou sami.“

Michal pokrčí rameny. „Co vím, tak mámě to nevadí. Strejdu nevídala celý roky, když byl v Anglii, tak mu prostě chtěla pomoci. A pak ji povýšili v práci a už nebylo tolik času, abychom tam na víkendy jezdili. A strejda se stará o zahradu a opravuje, co je potřeba.“

Zateplil celou chatu, zvětšil terasu, z části verandy udělal koupelnu, předělal kuchyň. Za vlastní peníze a povětšinou vlastníma rukama.“ Michal svraští čelo. „Tys tam vlastně celou tu dobu nebyl, že ne?“

Zavrtím hlavou. Představa, že tam někdo něco předělával, se mi nelíbí. Mám to místo spojené se šťastnými vzpomínkami a mám strach, jestli neztratilo atmosféru, svou duši.

Michal povytáhne obočí. „No... to budeš koukat.“

A měl pravdu.

* * *

Za hodinku dorazíme do kempu.

„Dáme si pivo?“ zeptá se, když se blížíme ke stánku s občerstvením.

„Ale jo, mám hroznou žízeň.“ Slunce dost praží a já si na cestu od autobusu nevzal žádný pití.

Michal ukáže na vývěsní tabuli, abych si vybral. Přečtu si nabídku a potěším se, protože tady čepují černý Svijany. Stojíme ve frontě a Michal mezitím přejíždí očima okolí a hledá, kam si sedneme. Za chvíli do mě strčí loktem a ukáže hlavou pod jeden slunečník, kde sedí tři holky asi tak našeho věku. Podívám se na ně a snažím se odhadnout, jestli jsou to cizinky.

Holky si nás už taky všimly. Usmívají se, jedna na nás mrkne a další mávne rukou k neobsazené části a pozve nás ke stolu.

„Kup mi pivo,“ řekne Michal a odchází za nima.

Chvilku se za ním koukám. Přijde ke stolu, nahne se a pronese něco, čemu se holky zasmějou, pak shodí krosnu pod stůl a začíná seznamování. Otočím se zpátky k výdejnímu oknu, protože už jsem na řadě, objednáám piva a čekám, až je načepují. Říkám si, jak jsem rád, že nám nikdy nedělalo problém se seznámit s kýmkoli cizím. Dost nám to usnadnilo to, že nejsme zrovna oškliví kluci. A Michalovy dredy taky přitáhnou pozornost.

Když s plnými püllitry vyrazím k němu, zjistím, že u stolu stojí tři kluci.

Michal si všimne, že jsem dorazil, a když si ode mě bere pivo, podívám se po ostatních a s úsměvem se zeptám: „Můžeme si sem sednout? Nebo se má Michal bát, že mu někdo dá přes hubu, protože má pocit, že se snaží sbalit jeho holku?“

K mojí úlevě se všichni zasmějou.

„V pohodě,“ řekne jeden z nich a všichni si posedáme kolem stolu.

Krosnu si postavím vedle nohy a ve chvíli, kdy se s chutí napiju studeného piva, jedna z těch holek se mě zeptá: „A ty se nebojíš, že bys mohl dostat přes hubu?“

„Ne, já jsem gay.“

Nikdy to neříkám jako velké oznámení, prostě jen v rámci konverzace, pokud se to hodí. I když přiznávám, že máme s Michalem několik frází, kterými mi v určitých situacích dokáže nahrát, a já to řeknu. Není to ale proto, že se tím chci *chlubit*, jak mi jednou někdo řekl, nebo že bych na sebe chtěl strhnout pozornost, abych o sobě mohl mluvit, i to už jsem slyšel. Prostě v tom chci mít jasno, protože mi přijde jednodušší říct hned otevřeně, jak to je, než ze sebe později

sundávat nějakou holku, co se mě snaží osahávat. Pár už mi jich řeklo *to jsi to nemohl říct hned zkraje?*, a tak jsem se podle toho zařídil.

Beru to tak, že v dnešní době být gay už není nic, co by zastavilo konverzaci u stolu, kdy se na mě všichni dívají a přemýšlí, jak na to reagovat. Přesto pokaždé trochu s obavou, kterou nedávám najevo, očekávám reakci, ale tahle parta je v pohodě.

Kluk, který si sedl naproti, jen prohodí: „Tak to jsi v bezpečí.“

Otočím se k holkám. „A nemusím se bát, že by po mně skočila některá z vás?“

Když se tomu všichni zasmějí, změním raději téma. „Odkud jste?“

Dozvíme se, že jsou spolužáci z vejsky a sem přijeli pod stan, protože je odtud blízko do Krkonoš a chystají se na několik horských výšlapů. Čas s nima docela utíká, bavíme se, hodně se smějeme, a když už máme s Michalem čtvrtý pivo, najednou se teatrálně plácne do čela.

„Já vůl.“ Skloní se, vyloví z krosny mobil a začne ťukat smsku.

Jedna z holek, Klára nebo Karolína? sice jsme se představovali, ale nezapamatoval jsem si nikoho, se ho zeptá: „Zapomněl jsi napsat svojí holce?“

Michal pořád píše, soustředí se, takže neudělá žádný vtípek, ale odpoví popravdě: „Ne, strejdovi. Že se zpozdíme.“

V tu chvíli je u stolu ticho.

„Kolik vám je?“ zeptá se s obavami opálenej blondák.

Nejdřív to považuju za vtípek, ale pak si uvědomím, že na nás všichni s podezřením koukají a čekají na odpověď.

Michal odloží telefon a zmateně se rozhlíží, proč jsou všichni najednou tak vážní.

„Je nám 18, klidně ukážu občanku, jestli vás to uklidní,“ pronesu s vážnou tváří.

Podívají se na Michala, kterému zpětně dochází naše konverzace, a ten se rozesměje.

„Rodiče mají u vedlejšího rybníka chatu,“ vysvětluje. „S Jonášem tam budeme celé prázdniny bydlet, protože jsme si tady v kempu sehnali brigádu. Jonáš jako číšník v hotelu a já zrovna v tomhle stánku.“

Oči kolem stolu jsou pořád trochu podezřívavé.

„Nastupujeme v pondělí,“ dodává.

Podezření nemizí.

„Copak vypadáme na 15?“ ptá se Michal.

Podezření dokonce zesiluje, protože tímhle argumentují většinou ti, kterým těch 15 je... nebo méně.

Michal otevře zip na boční kapse krosny a vytáhne doklady. Teprve, když ukáže občanku, napětí povolí.

„A co ten strejda?“ ptá se už s úsměvem na krátko ostráhaná brunetka.

Tentokrát odpovídám já, protože Michalův strejda mi trochu leží v žaludku, a taky už mám v sobě nějaký alkohol.

„Strejda tam bydlí, takže se nás nejspíš bude snažit hlídat a komandovat.“

Jsem ochotný přisoudit mu jakýkoli špatný vlastnosti.

„Nějakej pupkatej padesátiletej pantáta... bude mít nejspíš pocit, že jsme ještě děti, a bude si hrát na rodiče.“

Kde se ve mně ta kyselost bere?

Všichni se smějí, ale já se podívám na Michala. Mám strach, že jsem to přehnal a díky alkoholu jsem ze sebe v několika větech vypustil všechn za tři roky nahromaděný vztek. Ani jsem nevěděl, že ho v sobě mám.

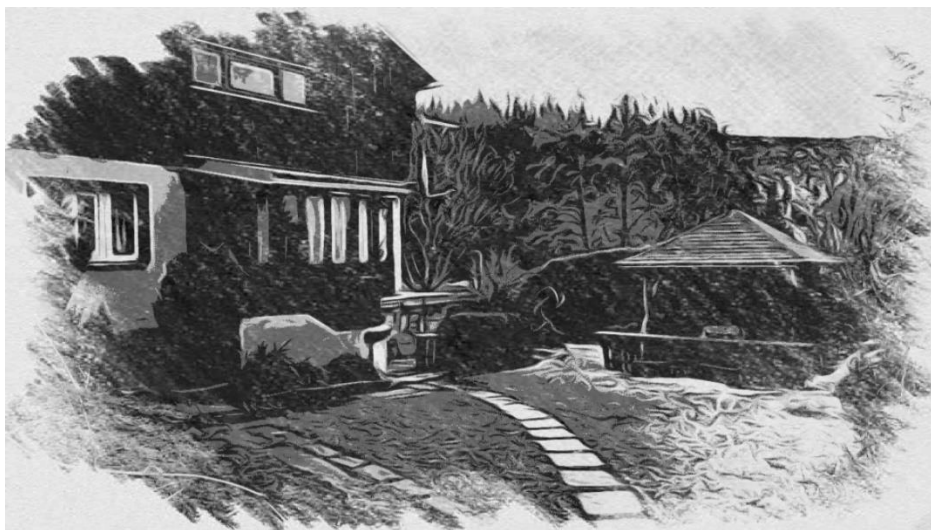
Michal na mě vykulenýma očima nevěřičně kouká.

Sakra, asi jsem to vážně přehnal.

Ale než se stačím byť jen začít omlouvat, Michal se začne smát. A směje se a směje, až mu z očí tečou slzy. Vůbec to nechápu a je to na mně asi vidět, protože když se na mě podívá, začíná se smát nanovo.

Po nějaké době se jakžtakž uklidní a zavrtí hlavou. Zvedne se a se slovy *Tak to bude ještě zajímavý*, jde pro další pivo.

* * *

Na chatu dorazíme kolem jedné v noci. Cesta nám trvá o hodně dýl, protože jsme dost veselí a pořád se vzájemně nabádáme k tichu, abychom nebudili rekreanty ve stanech. Chata je navíc trochu ve svahu, takže se do kopce loudáme a krosny nás táhnou k zemi.

Tady na Dolcích je celá soustava za sebou ležících rybníků. Hotel a kemp je logicky u toho rekreačního a předtím jsou ještě dva chovné rybníky obklopené chatami. Několik dalších chat a rybářská bašta Severka jsou z druhé strany kempu u rybářského rybníka. Tady je větší klid.

A právě tady mají Michalovi rodiče chatu. A Michal strejdu.

I když je tma a já tu nebyl tři roky, pamatuju si přesně, kde uhnout z cesty, přestože mě na chvilku zmátly živý ploty, který tu dřív nebyly.

„Odpověděl ti vlastně strejda na tu smsku?“

„No vidíš....“ Vytáhne z kapsy mobil a chvíli mžourá, když ho oslní plně podsvícený displej. „Jo. Napsal OK. A palec... Aspoň myslím.“

„Hmm... chtěl jsem se omluvit, jak jsem o něm říkal-“

„To nemusíš,“ přeruší mě se smíchem, „počkej, až se s ním seznámíš, třeba není za co se omlouvat.“

Že bych se se strejdou trefil?

Najednou si vzpomenu, jak Michal říkal, že to tu strejda předělal a snažím se v té tmě alespoň něco zahlédnout.

Ted' by se hodil úplněk.

Podívám se nahoru. Z měsíce zbývá jen úzký srpek ve tvaru písmene C a díky tomu je nádherně vidět Mléčná dráha. Táhne se přes celou oblohu a *končí* za chatou.

„Počkej,“ zarazím Michala. „No není to nádhra?“ ptám se a roztaženýma rukama ukazuju k obloze.

„Když myslíš,“ zamumlá, a udělá jen pár kroků, když se rozsvítí solární lampa u vchodu.

Myslím. Shodím batoh, lehnu si na trávu a dívám se na tu krásu.

Jak už je to dlouho, co jsem se pořádně podíval na hvězdy?

Dřív jsem se o víkendech, který jsem tu trávil s Michalem a jeho rodiči, snažil najít souhvězdí. Později, když víkendy skončily, jsem je hledal z balkonu našeho bytu, ale brzy jsem to vzdal, kvůli světelnému znečištění ve městě. Přesto je pořád poznávám – Andromeda, Kasiopea, Perseus, Pegas – všechny tam pořád jsou. Můj život se za tu dobu hodně pohnul, ale oni ani o kousek.

„To je krása,“ povzdechnu si. V pozadí slyším Michala, jak odemyká dveře a jde dovnitř. Musím se k němu připojit, ale pořád nemůžu odtrhnout pohled od oblohy.

„Jonáši, pojd' už dovnitř, ať můžu zamknout,“ šeptem na mě volá, takže předpokládám, že strýček spí.

Co jsem čekal? Že bude vzhůru, dokud nepříjdeme, aby zkontroloval, jak moc jsme opilí a zítra mohl poreferovat rodičům? Přednášku o příchodu ve slušnou hodinu? Vlastně ano, přesně tohle jsem čekal.

Zvednu se z trávníku, i když nerad, vezmu krosnu a jdu dovnitř.

„Jdi dál, ještě si musím odskočit,“ řekne Michal a zamkne za mnou.

Uvnitř se svítí v obýváku. Položím krosnu u schodů do patra a snažím se očima obsáhnout všechno, co vidím, hlavně všechny změny. Připadá mi, že se toho moc nezměnilo, a přitom se toho moc změnilo. Je tu nová pohovka, místo příšerného modře vzorovaného lina příjemný hnědý koberec, a v krbu krbová vložka. Ale na stěnách pořád visí spousta hodin, který v posledních letech začal sbírat Michalův děda a v knihovně je několik polic, na kterých jsou staré budíky, pullitry, džbánky a mlýnky na kafe.

Díkybohu za to, pořád to má tu atmosféru, co si pamatuju...

Vrznou dveře, vrací se Michal, tak se k němu otočím a v tu chvíli úplně zkamením.

Přede mnou stojí vysoký chlap v boxerkách a jediný slovo, co mě napadá, je *Thor*. Jako vystřižený z fantazií, o kterých jsem vůbec nevěděl, že je mám. Připadá mi obrovský... široká ramena, svalnatá stehna, rozčuchaný světlý vlasy a nazrzlý krátký vousy.

Ještě nikdy jsem nelíbal chlapa s vousama.

Jakmile se mu podívám do očí, srdce mi na chvíli vypadne z rytmu. Jsou průzračně modré...

Zamrkám. V tu chvíli se myšlenka, která mi kopala v podvědomí od chvíle, co jsem se k němu otočil, konečně dostává na povrch a mně dochází, kdo to je.

Tenhle nádhernej chlap...

Tenhle polobůh...

To je Michalův strýček.

KAPITOLA 2: ADAM

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Tahle myšlenka mě napadne hned ráno, když zazvoní budík a já vstám do práce. Všechny ranní rituály, od hygieny po oblékání a snídani dělám automaticky, a tahle myšlenka se mi pořád a pořád vrací.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Ne, nebudu se ženit.

Ne, nejdu do vězení.

Jen se ke mně nastěhuje synovec a jeho kamarád. Není to na stálo, jen na léto, mají tu oba brigádu, a od září tu budu zase sám, ale už je to několik let, co jsem s někým bydlel, a prostě jsem si odvykl. Stal se ze mě samotář. Poustevník. Takže z myšlenky, že se mi tu budou motat dva pubertáci, nejsem zrovna nadšený.

Z věšáku si vezmu koženou bundu, batoh se svačinou dám na záda, popadnu helmu a z pod přístřešku vedle altánku vyvezu motorku. Suzuki GSX 1300R Hayabusa, moje láska a chloubu. *Jsem velkej chlap, potřebuju velkou motorku.*

Do práce to mám 15 minut a celou cestu se mi hlavou honí ta myšlenka.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Připadá vám, že si stěžuju? Nemůžu si stěžovat, protože sice říkám ke mně se nastěhují, ale chata není jen moje. Co jsem se nastěhoval, sestra sem moc nejedí, přestože jsem přistavěl pokoj, aby měli v patře

soukromí a nabídl se, že kdykoli odjedu na víkend pryč. Možná už Milada opravdu nemá tolik času, aby sem jezdila, přesto mě občas přepadnou pochybnosti a výčitky.

Tohle místo bylo původně jen dočasné řešení, ale zamiloval jsem si to tady. Zdejší prostředí působilo jako balzám. Ten klid, ticho... to bylo to, co jsem zrovna potřeboval.

Našel jsem si tehdy po prázdninách v Trutnově práci jako skladník ve firmě, která vyrábí barvy a laky, a pracuju tam pořád.

I dnes jsem v jednom kole, takže se mi ta neodbytná myšlenka mezi všechny ty ostatní prostě nevejde, ale jen co sednu na motorku, je tu zase.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Tak to není, přesvědčuju sám sebe.

Zajedu do supermarketu a cestou domů se stavím ještě v řeznictví pro něco na gril.

Doma si dám chvíli siestu, hrnek kafe a nohy na stůl, a pak se pustím do guláše, je lepší, když se přes noc uleží.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Přesně tak, vždyť tu stojím jak hospodyňka, co chce všechno nachystat pro důležitou návštěvu. No dobře, to není pravda. Stál bych tu takhle, i kdyby nikdo přijet neměl, protože v pátek obvykle vařím na víkend.

Když mám hotovo, zašel bych si nejraději na ryby, ale nevím, kdy kluci přijdou a chci tu být, až dorazí. Ale psát Michalovi se mi nechce, aby si nemysleli, že je nějak kontroluju nebo popoháním domů, takže

si naleju sklenku vína, sednu si na terasu a koukám, jak se pomalu stmívá. Neuvěřitelně mě to uklidňuje.

Když si přečtu smsku od Michala, *Ahoj strejdo, jsme v kempu, zdržíme se na pivo, nečekej na nás*, a vzápětí další, *Promiň, že jsem nenapsal dřív*, už je pozdě jít na ryby. Nevadí. Pořád si udržuju ten klidný pocit, jdu do sprchy a zalezu do postele. Michal klíče má, tak se uvidíme dopoledne. Nejspíš budou vyspávat, záleží na tom, jestli už budou doma, až budu ve čtyři vstávat na ryby.

A s touhle a žádnou jinou myšlenkou usínám.

* * *

Probudím se a ne proto, že by mi zvonil budík. Noci jsou teplé, mám otevřené okno a slyším kroky a smích na cestě. Přibližují se a nakonec zahrnou k nám.

Takže kluci konečně přišli.

Nemám v úmyslu vstávat, stačí, když se setkáme až ráno, a tak se obrátím na druhý bok, abych zase usnul, když v tom uslyším melodický hlas: „Odpověděl ti vlastně strejda na tu smsku?“

Usměju se do tmy, protože slyším, že Michal si tu odpověď čte až teď. Pak se ten první začne omlouvat, že o mně něco řekl a já zpozorním, když ho Michal zarazí. Nedá mi to, zvednu se z postele a přistoupím k oknu.

Noční elf se dívá na nebe, zvedne k němu ruce a řekne: „No není to nádherna?“

V tu chvíli jeho tvář osvítí slabé světlo a já musím souhlasit. Je krásný, je dokonalý, ale ne nebe, to on. Stojí vzpřímeně, světlo mu dopadá na tvář a vlasy mu září.

Uvnitř mě se najednou něco hne, něco, co už dlouho spalo. Rychle odstoupím od okna, protože dostanu strach. Ta myšlenka je zpátky.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Ne

Ne.

Ne, tak to není. Je to jen kouzlo noci a polospánku. Půjdu si lehnout a zaspím to a ráno bude všechno vypadat úplně jinak, než se jeví teď.

Možná se mi to dokonce jen zdá.

Slyším, jak Michal zamyká a jde ke koupelně. Napadne mě spásná myšlenka, že jestli teď bude ticho, možná je tu Michal sám, a já si toho elfa jenom představoval. Byl bych raději?

Ano.

Ne.

Slyším kroky. Zastaví se v obýváku a pak je ticho. A moje nohy mě nesou ke dveřím. Říkám si *Ne, zastav, počkej do rána*, ale něco ve mně se potřebuje přesvědčit, jestli je skutečný.

Když pootevřu dveře, stojí ke mně zády a rozhlíží se kolem sebe. Udělám krok, dveře zavrzájí a on se otočí.

Je to elf. Štíhlý, s hladkou tváří, vysoko postavenými lícními kostmi a elegantní křivkou čelisti. Překvapeným pohledem přejíždí po mém těle a jeho oči jsou tak temné, jak temná je noc venku. Dýchá pootevřenými ústy, hrudník pod tričkem se mu zvedá, a pak se mi

zadívá na rty a já si je olíznu, protože to prostě musím udělat. V tu chvíli mu z úst splyne hluboký povzdech a podívá se mi do očí.

A já jsem po hodně dlouhé době vzrušený, mám pořádnou erekci, a jestli si mě začne zase prohlížet, všimne si toho. Přesto od něj nedokážu odtrhnout pohled.

Nevím, jak dlouho bychom tam takhle stáli, ale to kouzlo nebo omámení nebo co to vlastně bylo, přeruší kroky na chodbě. Michal.

Rychle překonám těch pár metrů zpátky do pokoje, zavřu dveře a opřu se čelem o zeď vedle nich. Nemůžu se s ním teď vidět, moje vzrušení by mu neuniklo. A navíc cítím, že tohle setkání s nočním elfem je jenom moje. Nechci se o ně dělit, i kdybych mohl.

Uplynula už hodně dlouhá doba, co jsem na někoho takhle zareagoval. Nebo jakkoli reagoval. Po návratu z Anglie moje libido úplně vyschlo. Uzdravoval jsem si zraněnou duši a srdce, a tělo mě nechávalo v klidu. Když jsem mu nedopřával uvolnění, čas od času si v noci ulevilo samo, ale mě se nechtělo si ho honit jen proto, abych měl čistý prostěradla. Prostě jsem necítil žádnou chuť na sex a žádný chlap, kterýho jsem potkal, ve mně nezažehl ani jiskřičku zájmu. Za celý ty roky.

A teď tu stojím a rovnou hořím, kdepak jiskřička. Cítím, jak mi vzrušení projíždí celým tělem a koncentruje se v klíně.

Před očima mám obraz elfa, jak si mě prohlíží a ruka se mi sama od sebe přesune do klína, vklouzne do boxerek a uchopí moje péro.

Co to děláš? Viděl jsi ho asi deset vteřin a hned si to jdeš udělat? Zbláznil ses?

Slyším ten hlas, co se mě snaží zadržet nebo alespoň přimět k tomu, abych se nad tím zamyslel, ale nemá šanci, tělo si dělá, co se mu zachce.

Prsty se mi automaticky obtočí okolo penisu, a když se stisknu, prohnu se v zádech, jak je to příjemný. Asi málokdo může pochopit, jak úžasný je to pocit, dotknout se tímhle způsobem sám sebe po třech letech abstinence. V duchu slyším jeho povzdech, když jsem si olízl rty, a sám se musím kousat do rtů, abych zůstal zticha.

Pohybují rukou a je mi jasný, že ještě několik záběrů a budu hotovej. A vzápětí je to tady. Orgasmus ze mě vystřelí, až se neudržím na nohách a klesnu na kolena. Hlavou se opřu o koberec a celé tělo se mi třese. Přerývaně dýchám a trvá mi snad minutu, než se zklidním tak, abych se mohl zvednout a vyprostit ruku uvězněnou ve spodním prádle.

Pomalu se vzpamatovávám. Opřu se dlaní o stěnu a vstanu. Na rozřesených nohou dojdou k prádelníku, vytáhnu čistý spodní prádlo a zaposlouchám se, jestli je za dveřmi ticho. Jediné, co slyším, jsou kroky na patře, takže už jsou nahoře.

Vydám se do koupelny, a když si zase lehnu do postele, povzdechnu si.

Zjevná skutečnost mi dochází až teď.

To byl ten Michalův kamarád a to znamená, že je mu 18.

Uchechtu se. Trochu si připadám jak vetchej stařec, co slintá nad 15-tiletým klukem. Nikdy jsem takhle mladýho kluka neměl, ani jsem po nich nekoukal, a tak mě moje reakce na něj slabě řečeno šokovala. Tohle se mi ještě nestalo...

Že by feromony? Feromony by to možná vysvětlovaly.

Už tři roky tu poustevničím. Žiju sám a s nikým se nestýkám. Jaká byla pravděpodobnost, že zrovna Michalův kamarád bude gay? Samozřejmě, to že zavřete dva homosexuály pod jednu střechu neznamená, že se budou automaticky přitahovat, ale v tomhle případě to bylo jako elektrický šok, se kterým jsem se probral z komatu.

Zítří se s ním oficiálně seznámím, budu milý a přátelský a uvidíme, jak elf zareaguje. Možná se o tom nočním setkání zmíní... ale nemyslím si to.

Mám takový pocit, že i on si to nechá pro sebe.

KAPITOLA 3: JONÁŠ

Ráno mě probudí zabušení na dveře a vzápětí dovnitř vtrhne Michal.

„Vstávej, už je deset. Dáme si snídani, a pak máme celý den volna, tak se můžeme jít třeba koupat.“

Otočím k němu hlavu, ale víčka se mi nechtějí zvednout.

Včera jsem nemohl dlouho usnout, potom co-

Usměju se a otevřu oči.

Michalův strejda. Čím dřív vstanu, tím dřív se s ním oficiálně seznámím.

„Fajn. Za chvíli jsem dole.“

„Snídáme na terase,“ volá na mě Michal už na odchodu.

Posadím se na posteli a promnu si obličej. Noční setkání mám vypálené do mozku i se všemi detaily. Nevybavuju si, jak jsem se dostal do pokoje, ani co jsem Michalovi říkal.

Vstanu a z krosny si chci vytáhnout čistý spodní prádlo a tílko, ale koukám, že jsem si včera v noci vybalil věci do skříně. Nepamatuju se na to, ale je dobrý vědět, že i v tom stavu... omámení... jsem myslel na to, aby se mi zbytečně nemačkaly věci do práce.

Vezmu si ze skříně osušku, omotám si ji kolem pasu, abych si dal před snídání rychlou minutovou sprchu, z nočního stolku zvednu sluneční brýle, a protože venku je už teď vedro, rozmyslím si to, a do ruky si vezmu jen bermudy. Chci vidět, jak na mě bude Michalův strejda reagovat, jak se na mě bude dívat, a ukázat kůži je dobrý způsob, jak to zjistit. Včera jsem byl trochu pod parou, ale ne tolik,

abych si jeho pohled nepamatoval, ale raději se o tom ujistím i teď ráno a zastřízliva.

A pokud si to pamatuju dobře, pak využiju každou příležitost, jak se mu dostat na kůži.

Doslova.

* * *

Cestou ze schodů se usmívám a kolem žaludku mám takové to příjemné chvění, že bych ho mohl kdykoli potkat, ale asi je na terase s Michalem.

Sprcha mě osvěží, narychlo se osuším a na ještě vlhkou kůži natáhnou bermudy. Těším se, až se seznámíme, protože mu v duchu nemůžu pořád říkat Michalův strejda. Michalův táta je strejda, zatímco on je mladej krásnej chlap a myslet na něj jako na strýčka mi připomíná, jak jsem si ho představoval. A ten obrázek nemůže být vzdálenější realitě.

Přede dveřmi koupelny se zarazím.

Tak tomu se včera večer Michal tak strašně smál, a teď čeká, na mou reakci, až ho uvidím.

Usmívám se, když vstoupím na terasu, ale vzápětí musím skrýt zklamání, protože Michal tady sedí sám.

Přehodím mokrou osušku přes zábradlí a přisednu si ke stolu. Naštěstí je nad terasou pergola, takže jsme ve stínu, a to je dobře. Slunce už teď praží tak, že v poledne to bude k nevydržení. Sluneční brýle odložím na stůl a prohlížím si, co je k snídani, a i když mě moc

moc zajímá, kde je Michalův..., nezeptám se na to, alespoň ne nahlas. Podívám se na Michala a kývnu bradou ke stolu.

„Strejda je na rybách,“ odpoví na mou nevyřčenou otázku. „Nechal nám v kuchyni vzkaz, ať si dáme k snídani, co chceme, že se o jídle domluvíme, až se vrátí. Vzal jsem všechno, nevím, na co máš chuť a je vedro, kafe ani čaj jsem nedělal.“

Takže rybář.

Kývnu hlavou. „Dojdu pro vodu... nebo bys raději šťávu?“

„Ne, na sladký by se nejspíš sletěly vosy z širého okolí, ale dík.“

V lednici najdu citrony, a štěstí mi přeje, v mrazáku i pytlíky s ledem. V kuchyňce hledám nějaký džbánek, ale nic. A nemůžu ho přehlédnout, protože je to opravdu kuchyňka. Má asi 4m² a vybavení té původní vyráběl Michalův děda. Tahle je nová, v dekoru dřeva, je tu víc prostoru k uskladnění věcí, ale zapadá do interiéru chaty i do mých vzpomínek. Vlastně zatím všechny novoty, které jsem tu postřehl, nijak nenarušují atmosféru tohoto místa. Je vidět, že rybář veškeré změny udělal s ohledem na to, že je to chata a ne moderní dům. Prostě má vkus.

Vzpomenu si, že v obýváku na policích je několik džbánek. Jeden vyberu, umyju ho, protože je trochu zaprášený, a pak rychle nakrájím citrony na kolečka a vymačkám celý pytlík ledových čoček. Vezmu dvě sklenice a jdu zpátky.

Kolem žaludku mám zase to příjemné chvění, ale na terase je pořád jen Michal.

Sednu si, naleju nám vodu, připravím si snídani, a pak si dám nohy na zábradlí a kochám se výhledem.

Protože chata je trochu ve stráni, je odtud krásný výhled. Pod námi jsou střechy několika dalších chat, je vidět i Severka, ale hlavně rybník a lesy naproti. Sluneční paprsky se odráží od hladiny a od všech světlých nebo lesklých ploch v dohledu, takže si, přestože jsme ve stínu, nasadím sluneční brýle.

Všechno to působí tak klidně. Kolem rybníka rozeznávám postavičky rybářů, někteří sedí pod slunečníkem, někteří nahazují do vody. Napínám oči, ale jestli je mezi nimi i *můj* rybář, to nerozeznám, na to jsou příliš daleko.

„Tak co budeme dneska dělat? Mluvil jsi o koupání,“ zeptám se Michala a ukousnu si sousto.

„Šel bych se koupat, ale nejdřív asi počkáme na strejdu, abyste se seznámili,“ potutelně se usměje.

To už ti nevyjde, kámo.

„Taky se s ním musíme domluvit ohledně jídla. Asi nejjednodušší by bylo, abychom mu dali nějaký peníze a on by nakupoval, když jezdí každý den do Trutnova. Kolik, to bychom se domluvili. Uvidíme, jak nám budou vycházet směny v práci a případně se o víkendu podělíme o vaření.“

Přikývnu. „Jo, to zní rozumně. Snad s tím bude, hm-“ to slovo mi nejde z pusy, „-strejda souhlasit. Kdy se má vrátit z těch ryb?“

„Nevím,“ odpoví Michal, „dám mu ještě deset minut, a kdyžtak mu napíšu. Ale myslím, že se vrátí každou chvíli, v tomhle vedru ryby moc neberou.“

Ještě než větu dopoví, uvidím povědomou postavu, jak míří po silnici nahoru.

Má plátěný kraťasy a zápasnický tílko, a na zádech velký batoh, ze kterého vykukují rybářské pruty. Zpoza brýlí ho pozoruju celou cestu až k chatě a nemůžu se vynadívat, jak se mu napínají stehenní svaly při cestě do kopce. Na hlavě má kšiltovku, takže nevím, jestli nás už zaregistroval. Na chvíli zmizí za sousedovým živým plotem, ale sotva zahne na cestu k chatě, Michal ho uvidí. Dojde k zábradlí a s mocným *Ahóóój* mu mává.

Taky přistupuju k zábradlí a jednou rukou se o ně opřu.

Rybář zvedne hlavu nahoru a usměje se. „Dobré ráno.“

Úsměv mu trochu ztuhne, když se podívá na mě. Možná proto, že mu taky mávám, ale na rozdíl od Michala, jen párkrát zatřepetám prsty a ruku zase spustím. Na tváři mám široký úsměv.

„Jen si uklidím věci a přijdu,“ řekne a zajde za roh.

Celou dobu ho provázím pohledem, protože od něj prostě nejsem schopen odtrhnout zrak, ale Michal si to naštěstí vysvětluje jinak. „Pupkatej padesátiletej pantáta, co?“

Michal ví, že jsem gay už tři roky, co jsme skončili základku a nemá s tím problém, ani když se koukám po klucích v kině nebo obchodním centru. Jen nevím, jestli by byl stejně v klidu, kdybych mu začal balit strejdu (uf), protože přesně to mám tohle léto v úmyslu.

Pořád se usmívám, a pak na něj vrhnu pohled přes rameno. „Mohl jsi mi aspoň něco naznačit.“

To je pravda.

„Ustál jsi to docela dobře, čekal jsem větší reakci. Víš, jak to myslím... trochu paniky, červenání, nevěřícnosti, studu a výčitek. Takovej výživnej koktejl emocí.“